

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 653/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. ITos/56/2023 z 21. júna 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu bola 24. októbra 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie práv podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1, čl. 47 a čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie napadnutým uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania. Tiež žiada o ustanovenie právneho zástupcu.

2. Okresný súd Komárno uznesením sp. zn. 2Nt/22/2021 zo 16. marca 2023 zamietol návrh sťažovateľa (ako odsúdeného) a jeho manželky na obnovu konania, v ktorom bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby. Za tento zločin mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a uložené mu bolo

aj ochranné protialkoholické liečenie (najskôr v ústavnej, neskôr v ambulantnej forme). Za skutočnosť v pôvodnom konaní súdu neznámu považuje sťažovateľ rozhodnutia Okresného súdu Trnava sp. zn. 3PP/134/2009 z 25. júla 2017 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tos/137/2017, ktoré boli vydané až po odsudzujúcom rozsudku a ktorými bolo rozhodnuté o tom, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil a zvyšok trestu vo výmere 2 roky 9 mesiacov a 7 dní vykoná. Tieto rozhodnutia súvisia s jeho predchádzajúcim odsúdením za trestný čin vraždy, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov, z výkonu ktorého bol 22. marca 2010 prepustený na skúšobnú dobu v trvaní 7 rokov.

3. Okresný súd zamietol podaný návrh sťažovateľa na obnovu konania s tým, že vykonanie zvyšku trestu nie je skutočnosťou, ktorá by bola súdu neznáma. Podľa okresného súdu nejde o to, že by sťažovateľ dostal zvýšený trest odňatia slobody, pretože s premenením trestu sa zaoberal už aj krajský súd pri rozhodovaní o uložení trestu.

4. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu zamietol. Poukázal na to, že za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, pretože tento inštitút slúži primárne na nápravu rozhodnutí, ktoré sú nesprávne preto, že boli urobené na základe nesprávnych skutkových zistení práve ako dôsledku nezohľadnenia nových dôkazov a skutočností súdu skôr neznámych. Hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní ani nesúhlas sťažovateľa s nimi nemôžu byť dôvodom na povolenie obnovy konania.

II.

5. Sťažovateľ požiadal o obnovu konania, argumentujúc neprimeranosťou trestu – namiesto 11 rokov mu podľa jeho názoru bol uložený trest v celkovej výške 13 rokov 9 mesiacov a 7 dní. Rozhodnutie o neosvedčení sa v podmienke je podľa jeho názoru novou skutočnosťou, ktorá mala byť zohľadnená súdmi pri posudzovaní splnenia podmienok obnovy konania (pretože toto rozhodnutie bolo vydané až po právoplatnom rozsudku vo veci, v ktorej žiada obnovu konania).

6. Celkový trest, ktorý bol sťažovateľovi uložený, je podľa neho neprimeraný s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, ale aj s ohľadom na jeho pomery (zdravotný stav jeho syna a zlé finančné podmienky v rodine). Poukazuje na rozhodnutia českého Ústavného súdu, ktoré zdôrazňujú, že pri kumulácii výkonu trestov odňatia slobody nie je dôležité len to, aby trest bol uložený jednotlivými rozhodnutiami, ale aj to, aká bude celková výmera trestu odňatia slobody, inak by mohlo dôjsť k výkonu trestu, ktorý je výrazne citeľnejší, než je nutné (dostačujúce). Neprimerane dlhý trest by mohol odsúdeného zdrviť alebo mu znemožniť možnosť jeho nápravy.

III.

7. Podstatnou otázkou podanej ústavnej sťažnosti bola otázka neprimeranosti celkovo uloženého trestu dvoma samostatnými rozhodnutiami – v jednom prípade pri rozhodovaní o vine a treste a v druhom prípade v konaní o (ne)osvedčení sa sťažovateľa po podmienčnom prepustení

z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ tvrdí, že aj ak by každý z uložených trestov samostatne bol primeraný, celková dĺžka týchto trestov je zjavne neprimeraná.

8. Pre krajský súd bolo pri rozhodovaní o tom, či sú splnené podmienky na obnovu konania, podstatné to, že súdy si boli vedomé predchádzajúceho odsúdenia (aj podmieneného prepustenia) – napokon na túto skutočnosť sa prihliadalo aj pri ukladaní trestu (§ 38 ods. 5 Trestného zákona).

9. Ústavný súd si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať okrem iného na rozhodnutie Nejvyššího soudu ČSSR sp. zn. 4Tz/43/67 zo 6. júna 1967 (publikovaného pod R 14/1968-III), podľa ktorého: „II. Ak súd odsudzuje takého páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v stanovenej skúšobnej dobe, nemôže obvinenému uložiť nový trest odňatia slobody bez prihliadnutia na ustanovenie § 36 ods. 1 TZ (teraz § 43 TZ – pozn. autora). III. Pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, že sa odsúdený pri podmienenom odsúdení, podmienenom prepustení alebo pri podmienenom odpustení trestu odňatia slobody amnestiou prezidenta republiky neosvedčil, a že sa vykoná trest odňatia slobody alebo jeho zvyšok, a pokiaľ pri novom odsúdení za trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe prichádza do úvahy aplikácia § 36 ods. 1 TZ (teraz § 43 TZ – pozn. autora), posúdi súd ako predbežnú otázku podľa § 9 ods. 1 TP (teraz § 7 ods. 1 TP – pozn. autora), či v dôsledku nového odsúdenia príde do úvahy výkon trestu odňatia slobody alebo jeho zvyšku, uloženého skorším rozsudkom.“

10. (Ne)primeranosť celkovo uložených trestov sťažovateľovi bolo teda potrebné posudzovať už pri ukladaní trestu za (v poradí druhý) spáchaný trestný čin. Ak ju chcel preto sťažovateľ namietat', ústavnú sťažnosť bolo potrebné podať už vtedy. Sťažovateľ to aj spravil – samostatnými sťažnosťami napadol nielen odcudzujúce rozhodnutie krajského súdu (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 518/2019 zo 17. decembra 2019), ale aj tie rozhodnutia, v ktorých rozhodovali súdy o vykonaní zvyšku trestu (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 525/2018 z 27. septembra 2018). V oboch prípadoch boli sťažnosti sťažovateľa meritórne posúdené, avšak odmietnuté ako zjavne neopodstatnené. Otázku (ne)primeranosti uloženého trestu preto nemožno v prípade sťažovateľa považovať za nezodpovedanú.

11. Z pohľadu napadnutého rozhodnutia je zásadné (a podľa ústavného súdu nepochybne správne) konštatovanie, že pre povolenie obnovy konania nie sú splnené podmienky podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže rozhodnutie o vykonaní zvyšku trestu nemožno považovať za skutočnosť alebo dôkaz súd skôr neznámy, vzhľadom na ktorý by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a.

12. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom prichádza do úvahy len v prípade, ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Táto podmienka splnená nebola, a preto ústavný súd žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovel. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok,

stratilo opodstatnenie rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu